

De cursus „Kindertandheelkunde”

Ook het tweede gedeelte van de cursus „Kindertandheelkunde” der W.T.A. behoort thans tot het verleden. Wij mogen het W.T.A.-bestuur van deze plaats gelukwensen met het onverdeelde welslagen van wat ongetwijfeld een gebeurtenis van grote waarde voor de tandheelkunde genoemd mag worden. Dat de lange voorbereiding en het vele werk uiteindelijk dit resultaat heeft afgeworpen mag het bestuur tot voldoening strekken en tevens een prikkel zijn voor het ontwikkelen van verdere initiatieven. Ook in de toekomst mag worden verwacht, dat de Stichting haar werkzaamheid op hetzelfde peil zal kunnen voortzetten. Zoals aangekondigd, zullen enige jongere collegae aan het bestuur worden toegevoegd teneinde zich vertrouwd te maken met dit werk en zo de continuïteit te verzekeren.

Het is een verheugend verschijnsel, dat deze cursus in Nederland in een zo kleine professe mogelijk is gebleken. Afgezien van de kwaliteit van het gebodene, waardoor de belangstelling van de deelnemers voortdurend werd wakker gehouden, is het vooral ook de strakke leiding geweest, die zonder falen het geheel tot een goed einde bracht.

Wanneer wij deze elf dagen overzien, dan kan worden vastgesteld, dat, zonder dat men van overlading kan spreken, de inhoud der voordrachten voortreffelijk te noemen was. Dit geldt in het bijzonder ook voor de niet-tandartsen onder de docenten, die uiteraard voor de moeilijkheid stonden, hun stof af te stemmen op de specifieke belangstelling der toehoorders. Dit was vooral een probleem voor de docenten, die slechts over enkele uren konden beschikken en die derhalve nauwelijks de gelegenheid konden vinden boven een globale inleiding tot hun uitgebreide stof uit te komen.

Het Utrechtse gedeelte van de cursus, waar meer de practische vraagstukken der kinderbehandeling aan de orde kwamen, moet het bij nadere bezinning voor een ieder duidelijk hebben gemaakt, hoever wij in Nederland in het algemeen nog verwijderd zijn van de verwezenlijking van de „Kindertandheelkunde”. Het mag hierbij als vraagstuk opgeworpen worden, of de realiteit van alledag, met enerzijds de betreurenswaardige onwetendheid van de bevolking en anderszijds de massale uitvoeringsorganisatie der kinderbehandeling, op den duur niet ontmoedigend moet werken op de practicus. Hier wordt immers de financieel-economische factor in het centrum gesteld, en op deze basis wordt dan de aard der „Kindertandheelkunde” bepaald met beperkingen naar leeftijd en te verrichten behandelingen. De tandheelkundige behandeling van het kind is een sociaal-hygiënisch vraagstuk, welks oplossing uitsluitend te vinden is in een kwalitatief hoog opgevoerde en breed opgezette curatieve hulp, gericht op het kind als individu, en gesteund door een intensieve voorlichting en een doeltreffende toepassing van mogelijke middelen tot preventie. De huidige schooltandheelkunde is hiertoe slechts een eerste en aarzelande stap.

De behandeling van het hieraan nauw verbonden vraagstuk der specialisatie mag, zoals Prof. Bijlstra met nadruk betoogde, op

dit moment in alle ernst aan de orde worden gesteld, omdat thans grove fouten kunnen worden gemaakt. Hierbij kan worden opgemerkt, dat specialisatie in het bijzonder voor de tandheelkunst grote gevaren met zich brengt; de beperktheid, ons beroep eigen, kan weinig verbrokkeling verdragen. De algemene practijk dient het zwaartepunt te vormen van de professie. Het zal daar mogelijk gemaakt moeten worden, de tandheekunde in de volle omvang uit te oefenen, ook op sociaal gebied.

Een langdurige en gedegen opleiding is niet voldoende om een goede practicus te vormen. De maatschappij zal hem in staat moeten stellen tandheekunde op hoger niveau uit te oefenen. Dit geldt wel in het bijzonder voor de behandeling van het kind, wil de tandarts een blijvende belangstelling kunnen ontwikkelen.

V a n S c h i j n d e l